

— Каратъ го да го изгорятъ живъ, защото е станалъ пълтенъ дяволъ, думали едни.

— Не е вѣрно, отговаряли други, той е добъръ човѣкъ, ученъ човѣкъ, ала неприятелитъ му желаятъ да го погубятъ!

— Какво престѣпление е направилъ Джордано Бруно, че искатъ да го изгорятъ живъ? запитала една добре облѣчена жена.

— Единъ калугеръ се обърналъ къмъ нея и рекълъ троснато:

— Той учи младежитъ и хората, че *земята се върти* и говори, че тя обикаля около слънцето. Дяволътъ се е поселилъ въ него; за това трѣбва да изгоримъ него и дявола.

Шествието съ калугеритъ, Бруно и стражитъ върви бавно. Стражаритъ съ голѣма мжка разтварятъ пжтъ. Най-сетне всички пристигатъ до кладата. Много жени и деца плачатъ. Тѣ жаятъ мъченика, който не е убилъ, нито е извършилъ никому зло. Иде последната минута. Бруно стои твърдо и спокоенъ. Лицето му, макаръ блѣдно, сияе, защото той е невиненъ. Народътъ очаква милость.

Но не, изеднажъ, барабанъ затупа. Джордано Бруно бѣ изнесенъ, сложенъ правъ на кладата и превързанъ съ веригитъ въ желѣзния колъ. Въ мигъ страшнитъ качуляти хора съ голѣми борови главни въ ржце подпалятъ отъ четиритъ страни кладата. Буйни кълба димъ покриватъ жертвата. Силенъ огънь се разгорява. Палачитъ бъркатъ съ желѣзнитъ куки. Пращятъ дървата... Въ нѣколко минути дървената клада изчезва и Джурдано Бруно се обръща на пепелъ.